

Lärdomar av den ekonomiska kampen

Strasbourgkonferensens resolution till frågan om strejktaktiken i den nuvarande epoken

Antagen av Röda Fackföreningsinternationalen, R.F.I., 1929

Översättning från norska

Kort presentation

Denna skrift gavs ut av både KFML(r) och KFML 1970. Den föreliggande versionen bygger på r-arnas version.

Skriften är översatt från norska, vilket är lite förvånande, eftersom det redan fanns en svensk översättning, publicerad 1931 av det svenska kommunistpartiet (SKP) i en skrift med titeln *Revolutionär strejkstrategi. De ekonomiska stridernas lärdomar*. Vi har nedan ersatt Frank Baudes korta förord med det längre förordet från 1931 års svenska upplaga.

”Strasbourg-teserna” antogs av Röda Fackföreningsinternationalen 1929, dvs under Kominterns ultravänsteristiska sk ”tredje period”, då man var mycket radikala i ord och mycket sekteristiska mot andra riktningar i arbetarrörelsen, i synnerhet gentemot den reformistiska socialdemokratin (som man betecknade som ”socialfascistisk”). Detta lyser igenom även i denna skrift, där man ständigt betonar vikten av att bekämpa och avslöja reformisterna och den reformistiska byråkratin (något som även tilltalade ”r-arna”). Bortsett från att skriften förespråkar ett överdrivet sektristiskt förhållningssätt gentemot socialdemokratin, så innehåller den också en hel del vettiga råd när det gäller organisering av strejker m m. Läs och lär av skriften, men inte okritiskt!

I mars 2010

Martin Fahlgren

Förord till 1931 års utgåva (av SKP) av *Revolutionär strejkstrategi. De ekonomiska stridernas lärdomar* ("strasbourgeteserna").

RFI:s V kongress och de ekonomiska striderna.

Vändningen på RFI:s fjärde kongress

När Röda fackföreningsinternationalen 1928 sammanträdde till sin fjärde kongress skedde det under en tidpunkt, då man stod på tröskeln till den nuvarande perioden i kapitalismens efterkrigsutveckling. Tack vare det vapen vi besitter i den marxist-leninistiska teorin, kunde man där vid analysen av det ekonomiska läget slå fast, att den tillfälliga kapitalistiska stabiliseringen var i upplösning, att man gick mot en period av skärpta kapitalistiska motsättningar, som måste utlösa sig i omfattande klasstrider och leda till nya imperialistiska krig,

Fjärde kongressen slog vidare fast, att den reformistiska fackföreningsbyråkratin allt intimare växt samman med den kapitalistiska staten och monopolkapitalismen och i högre grad än någonsin blivit ett verktyg i kapitalismens händer.

"Under de senaste åren", heter det bl.a i den av RFI:s fjärde kongress antagna resolutionen, "har det särskilt tydligt visat sig att Amsterdaminternationalen och de av densamma ledda internationella yrkessekretariaten är beroende av den internationella bourgeoisin. ... Vid alla bourgeoisins framstötningar mot de revolutionära arbetarna och mot Sovjetunionen står Amsterdaminternationalen i främsta ledet. ... Man kan säga att meningen med Amsterdaminternationalens existens huvudsakligen består i att med alla medel kämpa för kapitalismens sanering, för klassfreden, d.v.s. för underordnandet av arbetarnas intressen under arbetsköparna. *Amsterdaminternationalen utgör en organisk beståndsdel av det borgerligt kapitalistiska systemet och därigenom bestäms dess taktik och politik*".

Denna den reformistiska fackföreningsbyråkratins roll som organisk beståndsdel av det kapitalistiska systemet hade tagit sig uttryck i aktivt understödande av den kapitalistiska rationaliseringen, ökad splittringsverksamhet för att kasta ut de revolutionära element ur fackföreningarna, införandet i samförstånd med de borgerliga partierna av tvångslagar mot den fackliga rörelsen, i strypanget av arbetarnas ekonomiska strider med olika medel o.s.v.

Det var med utgångspunkt från detta som man på fjärde kongressen genomförde en taktisk vändning, som motsvarade det behov som det nya i utvecklingen krävde. Denna taktiska vändning innebar de revolutionära fackliga organisationernas inställning på *att bli de självständiga ledarna av de ekonomiska striderna*. Det var det centrala i fjärde kongressens beslut.

Tidigare hade sålunda den revolutionära fackliga oppositionen i Sverge och andra länder, där det inte existerar någon självständig revolutionär fackföreningsrörelse, använt en taktik, som innebar att man gick in för att "tvingade reformistiska ledarna". Fjärde kongressen ersatte denna paroll med en annan, nämligen att det var den revolutionära fackliga oppositionens uppgift, att "*förbereda, organisera och självständigt leda arbetarklassens strejkstrider, inte med reformisterna, utan mot och utan dem*". Med andra ord, det blev den revolutionära fackliga oppositionens uppgift att underifrån genom skapandet av *egna kamporgan på arbetsplatserna* åstadkomma en arbetarnas enhetsfront och även på det fackliga området genomföra parollen "klass mot klass" och behandla den reformistiska fackföreningsbyråkratin som en lika farlig fiende till arbetarklassen som kapitalisterna.

I januari 1902 anordnade Röda fackföreningsinternationalen i Strassburg en speciell konferens försatt behandla frågan om strejkstrategin och -taktiken och uppdraga den grundläggande taktiska linjen för ett framgångsrikt ledande av de ekonomiska striderna samt fastställa formerna och metoderna för ledningen. Det är de för hela den internationella

arbetarklassen betydelsefulla beslut, som blev resultatet av denna konferens, som härmed i denna broschyr förelägges även de svenska arbetarna, för ingående studium och som riktlinjer i deras kamp mot den kapitalistiska hungeroffensiven och kapitalismens lakejer: den reformistiska fackföreningsbyråkratin.

Femte kongressen och de ekonomiska striderna

I augusti månad i år höll RFI sin femte kongress. Där intogs också självfallet frågan om de revolutionära fackliga organisationernas självständiga ledande av de ekonomiska striderna den centrala platsen. Utvecklingen sedan fjärde kongressen hade helt och fullt bekräftat nödvändigheten och riktigheten av den vändning fjärde kongressen hade beslutat och femte kongressen beslöt också att understryka besluten på konferensen i Strassburg, vilka teser nu är aktuella än någonsin och måste göras till varje arbetares andliga egendom.

Men femte kongressen nöjde sig inte endast med detta. Den drog även faciten av de lärdomar och erfarenheter, som de ekonomiska striderna givit under perioden mellan fjärde och femte kongressen. Det är naturligtvis nödvändigt att här också närmare beröra den saken.

Den nuvarande ekonomiska världskrisen och den kapitalistiska offensivens tryck på arbetarna har utlöst ett revolutionärt uppsving, som framförallt har tagit sig uttryck i en skärpning av proletariats ekonomiska strider. Utmärkande för de ekonomiska striderna som ägt rum mellan fjärde och femte RFI-kongresserna har varit deras övergång från försvar till *angrepp* och att fullkomligt nya områden och skikt har dragits in i dem, såsom t.ex. de oorganiserade och ungdomen, kvinnorna, lantarbetarna, negrerna o.s.v.

De ekonomiska stridernas utveckling försiggår dock ojämnt på grund av att den kapitalistiska rationaliseringens och världskrisens utveckling är ojämn. För alla länder har det dock varit en gemensam utvecklingstendens.

Strejkerna under 1928 och 1929 karaktäriserades av stort massdeltagande och stor aktivitet. Förstadiet och början av den ekonomiska krisen däremot kännetecknades av en övergång från stora till mindre strider beträffande omfånget, men mera förbittrade och ihärdiga.

Den världsekonomiska krisen har medfört en ny situations massavskedanden i förening med arbetslösheten skapade ytterligare svårigheter för genomförandet av ekonomiska strider. Den oerhörda utarmning, som nu äger rum samtidigt som den kapitalistiska offensiven mot lönerna skärpes tränger dock krisens hämmande verkningar i bakgrunden och tvingar massorna till kamp, vilket en rad stora strider i de utslagsgivande kapitalistiska länderna liksom även de senaste striderna i Sverige (textilstriden, Versteeghföretagen o.s.v.) visar. Strider som är av ofantligt stor *principiell* betydelse, då de avlivar legenden om, att det i en kris inte är möjligt att föra några strider, legenden om arbetarnas "strejktrötthet", när de gäller att slå tillbaka försök att vältra krisens bördor över på arbetarklassens axlar.

De strejker som nu utkämpas blir emellertid så mycket bittrare, ty i alla strider har arbetarna och den revolutionära fackföreningsrörelsen emot sig treenigheten den borgerliga staten, arbetsköparna och den reformistiska fackföreningsbyråkratin.

Den reformistiska fackföreningsbyråkratins roll

Den reformistiska fackföreningsbyråkratin har nämligen utvecklat sig till att bli en organisationscentral för strejkbyrieriet, och använder ett raffinerat system, för att strypa arbetarnas strejker.

Den använder därvid olika metoder:

1. Den använder sin vitt utgrenade apparat för att genom sina anhängare på arbetsplatsen dämpa arbetarnas missnöje och inställa dem på bönfäll och anhållanden i stället för kamp.

2. Om arbetarna vill kamp försöker reformisterna att sabotera kampen genom månadslånga omröstningar och utfaller inte omröstningen till förmån för kapitulation föreslår reformisterna att kampen uppskjutes tills det blir bättre konjunkturer varvid de förhandlar med arbetsköparna bekom arbetarnas rygg.
3. Om arbetarna ändå går ut i strejk förklaras den vara vild och medlemmarna som i många år betalt kontingent får inget understöd.
4. Hjälper inte detta uppmanar reformisterna till strejkbryteri och mobiliserar polisen och fascisterna mot de kämpande arbetarna.
5. Samtidigt begär reformisterna "opartisk skiljedom" av staten, som förklarar lönesänkningen bindande, och vilken skiljedom reformisterna i arbetarnas namn godkänner.

Med dylika metoder har otaliga strejker strypts i flera länder. Ibland när reformisterna ser att de förlorat sitt inflytande över arbetarna, ställer de sig i spetsen för rörelsen och slår in på nederlagslinjen, för att bota arbetarna för "strejkfebern".

På grund av detta förräderi från den reformistiska fackföreningsbyråkratins sida har en mängd strejker lett till nederlag för arbetarna. Det är i alla strejker under de senaste åren endast kommunistiska partiet och den revolutionära fackföreningsrörelsen, som uppträtt som förkämpar för arbetarnas intressen mot arbetsköparna.

Det är emellertid inte endast reformisternas förräderi som lett till nederlag för de ekonomiska striderna. En annan orsakar

felen och svagheter inom den revolutionära oppositionens led

vid ledandet av de ekonomiska striderna.

RFI:s femte kongress konstaterade, att den revolutionära fackföreningsrörelsen uppnått vissa framsteg vad det beträffar ledandet av de ekonomiska striderna, den har övervunnit den opportunistiska strejkrädslan, blivit skickligare i kampen mot reformismen, börjat bryta ramen för den reformistiska fackföreningslegaliteten o.s.v. men allt detta är dock endast första steget.

Trots dessa framgångar finns det stora brister i vår strejktaktik, Det största felet har varit att den revolutionära fackföreningsrörelsens *uteslutande varit inställd på försvar*.

Detta har lett till att i en period av revolutionärt uppsving den revolutionära fackföreningsrörelsen inte har kunnat hålla jämna steg med utvecklingen, vilket naturligtvis i sin tur lett till att *man försummat de ekonomiska stridernas organisatoriska förberedande*.

Det har vidare saknats beslutsamhet, när det gällt avslöjandet av den reformistiska fackföreningsbyråkratin, särskilt i sådana fall, då denna bakom en mask av "vänsterfraser" och demagogiska paroller förbereder strypanet av en strejk.

Kontakten med massorna har varit för svag och man har på många håll underskattat betydelsen av enhetsfronten underifrån, vilket lett till att man inte mobiliserat alla arbetare på arbetsplatsen för valet av kamporgan och strejkledning.

Slutligen fastställs, att *den fackliga legalismen ännu inte gå länge är övervunnen*.

Alla dessa brister äro kan man säga i hög grad betecknande för revolutionära fackliga oppositionens framträdande i de ekonomiska striderna i Sverige och har kommit till uttryck vid pappersstrejken, vid gruvförhandlingarna och vid andra tillfällen.

Hela vår kraft måste nu inriktas på att övervinna dessa fel och svagheter: den ekonomiska kampen måste revolutioneras.

Beträffande frågan om de

ekonomiska stridernas revolutionerande

framhöll RFI:s femte kongress, att RFI-anhängarnas kamp för arbetarnas ekonomiska dagskrav står inte på något som helst sätt i motsägelse till de ekonomiska stridernas revolutionering, utan är tvärt om en av de viktigaste förutsättningarna. Varje försök att ersätta kampen för dagskraven med andra, än så klingande radikala paroller, leder till desorganisering av leden och strypanget av strejken. Skillnaden mellan den förutvarande och nuvarande perioden ligger inte i att förr fördes kampen endast om ekonomiska delkrav och för närvarande endast om politiska krav, skillnaden ligger i att nu, då det genomfördes en generalattack mot arbetarnas levnadsvillkor. arbetarklassens kamp inte endast inskränker sig till närmast. liggande dagsintressen, utan överallt visar tendens att överskrida avtalskampens område. Det är vår uppgift att anknyta de omedelbara ekonomiska kraven till de allmänna proletära klasskraven.

Vidare: I den nuvarande perioden av ekonomisk kris är det naturligtvis svårare än förut att i strejkstrider uppnå ett beviljande av de omedelbara, livsviktiga arbetarkraven, om de är aldrig så blygsamma, Detta kan dock endast, för opportunisterna och inte för arbetarmassorna själva bli orsak till att avstå från utvecklandet av strejker, ty arbetarmassorna kommer allt mer tillmedvetande om, att om de inte går ut i kamp kommer de att undertryckas och utsugas ännu ohyggligare.

Av avgörande betydelse, när det gäller att revolutionera strejkerna är att *förbättra organisationen* av strejkerna, såväl de ekonomiska som politiska, Och just i detta avseende har beslutet från Strassburgkonferensen ofantligt stor betydelse, ty där har man med ledning av erfarenheterna från olika länders strejkstrider dragit upp riktlinjerna för de ekonomiska stridernas förberedande, organisering och ledande av den revolutionära fackliga oppositionen. Ingenting är nämligen farligare än att utan varje förberedelse bland massorna uppfordra dem till strejkaktioner. Det blir då sådana fiaskon som ,generalstrejken i Finland i samband med de politiska fångarnas= hungerstrejk, vilken strejk liksom den finska fackföreningsrörelsens passivitet inför det fascistiska angreppet starkt kritiserades av RFI:s femte kongress.

Revolutionerandet av de ekonomiska striderna är vidare omöjligt att åstadkomma utan att

förstärka de revolutionära fackföreningsorganisationerna.

Detta betyder i Sverige, där vi ju ännu inte har en självständig revolutionär facklig oppositionsorganisation med basis på arbetsplatserna, På alla arbetsplatser måste bildas oppositionsgrupper, i vilka medlemmarna registreras, och för vilken opposition det skapas ledningar såväl lokalt som centralt. I denna fråga antog RFI:s femte kongress utförliga organisationstexter, vilka behandlas utförligare i en broschyr, i vilken femte kongressens organisationstexter publiceras.

Det är vår allra viktigaste uppgift att gå in för att revolutionera strejkerna, ty framhölls det av femte kongressen, det av femte kongressen, det revolutionära uppsvinget, som visserligen utvecklar sig olika är redan nu en internationell företeelse och omfattar såväl de kapitalistiska länderna som kolonierna. Därigenom växer också den politiska massstrejkens aktuella politiska betydelse och det snabba mognandet av de nödvändiga betingelserna för den revolutionära generalstrejken, liksom även en gynnsam situation för den väpnade kampen om makten.

RFI:s femte kongress fastslog, att RFI:s anhängare nu måste koncentrera sig på att framför allt genomföra de viktigaste uppgifterna på två områden:

- a) organiserandet av massornas ekonomiska kamp och
- b) stärkandet av den revolutionära fackföreningsrörelsen.

Det är två uppgifter som är intimt förbundna med varandra och som måste lösas samtidigt och i samma tempo. Man måste komma ihåg, att man aldrig kan vinna massorna och organisa-

toriskt bygga upp en facklig opposition, om vi inte framträder som ledare i kampen för arbetarnas dagsintressen.

Aktuella uppgifter

De aktuella uppgifter som nu föreligger oss när det gäller att organisera arbetarnas ekonomiska strider kan sammanfattas i följande:

Det måste ske en beslutsam ändring i den revolutionära fackföreningsoppositionens metoder. Vi måste gå in för att komma i kontakt med arbetarnas dagliga ekonomiska behov, så som löneförhöjning, arbetsdagens förkortning osv. Vi måste gå i kamp för ett *konkret dagsprogram* för försvarandet av arbetarklassens levnadsstandard och arbetslöshetskraven, socialförsäkring osv. Därvid gäller det för den revolutionära oppositionen att skickligt knyta an de ekonomiska kraven med allmänpolitiska klasskampsparoller, såsom t.ex. kampen mot fascismen, mot det imperialistiska kriget, försvaret av SovjetUnionen osv. Dessutom måste man aktivt delta i den revolutionära arbetarrörelsens politiska massaktioner och därvid koncentrera sin uppmärksamhet på arbetarklassens ekonomiska kampfrågor.

Det är nödvändigt att energiskt gå in för organiserandet av de arbetslösas kamp och förbinda de arbetslösas kamp med de arbetandes kamp. Vid alla tillfällen måste man samordna de arbetslösas och de arbetandes kamp.

Synnerligen viktigt är att vi går in för att *utnyttja avtalsrörelserna* för organiserandet av kampen för bättre arbetsförhållanden och för att rycka arbetarna undan reformisternas inflytande och erövra dem för den revolutionära fackliga oppositionen.

Detta betyder, att där det inte finns självständiga revolutionära fackföreningar, vi måste gå in för att avtalen ingås av avtalsutskott eller kampledningar, som väljes på arbetsplatsen av alla arbetare, oavsett om de är organiserade eller vilken organisation de tillhör.

Den revolutionära fackliga oppositionen måste sätta igång en brett lagd kampanj mot de avtalsförhandlingar, som den reformistiska fackföreningsbyråkratin och arbetsköparna driver bakom kulisserna, Man måste klargöra för arbetarna, att de avtal, som den reformistiska fackföreningsbyråkratin ingår med arbetsköparna är, som RFI:s fjärde kongress uttryckte det, "ett juridiskt bekräftande av fackföreningsbyråkratins och arbetsköparnas enhetsfront mot arbetarna", Arbetarna på arbetsplatserna måste fatta beslut om, att de endast godkänner sådana avtal som de själva tagit ställning till och givit sitt godkännande åt, dvs. avtal som slutits i deras namn genom av dem själva valda avtalsutskott.

För att framgångsrikt kunna föra den ekonomiska kampen är det även nödvändigt att taga upp kampen mot fascismen, som nu börjar tränga in på arbetsplatserna, där fascismen i allt högre grad inriktar sig på att få inflytande på arbetarna, som besvikna vänt sig från reformisterna och på en del omogna element, företräddelsevis arbetarungdom.

Kampen mot fascismen måste anknytas till kampen mot socialfascismen, ty det är den reformistiska fackföreningsbyråkratin som genom sitt förräderi röjt vägen för fascismen på arbetsplatserna.

Det är en sammanfattning av de uppgifter som är aktuella på den ekonomiska kampens område, en kamp för vars organiserande och ledande Strassburgteserna innehåller ett värdefullt grundläggande material.

Läget i Sverige

Inte minst för de svenska arbetarna är det nödvändigt att aktivisera kampen mot den kapitalistiska hungeroffensiven och mot de reformistiska arbetsköparlakejerna. Detta är så

mycket viktigare i Sverige än i andra länder}. då det knappast finns något land där den reformistiska: fackföreningsbyråkratin har så starkt inflytande över arbetarna som i Sverige.

Och man kan inte heller göra något undantag för varken den svenska kapitalismen eller den svenska reformistiska fackföreningsbyråkratin, som alltid tillhört den yttersta högerflygeln i Amsterdaminternationalen.

År 1928 utgjorde också för den svenska fackföreningsrörelsens vidkommande en vändpunkt. Gruv- och pappersmassekonflikterna var strider som visade på ökad offensivvilja och radikalisering hos de arbetande massorna. Detsamma gav också massopinionen mot tvångslagen uttryck för, fast det lyckades för reformisterna att med en skenopposition leda in arbetarnas rörelse i för dem behagliga banor. Sedan tvångslagen blev verklighet underkastade sig reformisterna denna trots deras hot om motsatsen före lagens antagande. De predikar nu underkastelse under lagen och lät också invälja ledamöter i arbetsdomstolen.

Ett annat radikaliseringsstecken var den ökade uppslutningen under kommunistiska partiets paroller under valet hösten 1928, som innebar nederlag för socialdemokraterna.

Allt detta var tecken på en begynnande period av sönderfallande kapitalistisk stabilisering och skärpta motsättningar, som ledde till en allt intimare allians mellan kapitalismen och den reformistiska fackföreningsbyråkratin. I slutet av 1928 hölls också den s.k. mondkonferensen, där landsorganisationens och arbetsköparföreningens representanter föll i varandras armar under den reaktionära Lindmans regeringens välsignelser.

Socialministern angav på mondkonferensen, att en av anledningarna till att det måste skapas samförstånd mellan reformisterna och arbetsköparna var ”kommunisternas kampmetoder”. Som en ofrånkomlig följd av mondkonferensen skärptes också kampen mot de revolutionära elementen i fackföreningsrörelsen. En kamp som aktiviserades när det visade sig att den dåvarande ledningen för den revolutionära fackliga oppositionen – Enhetskommittén – lyckades att få en betydande mängd arbetare representerade på Arbetarnas landskonferens, som främst fick karaktären av en kampkonferens mot mondismen.

Förräderiet i gruv- och pappersmassekonflikterna, mondkonferensen, godkännandet av tvångslagen och den skärpta fackliga splittringen var typiska exempel på den reformistiska fackföreningsbyråkratin sammanväxande med den kapitalistiska staten och arbetsköpareorganisationerna, visar hur även den reformistiska fackföreningsbyråkratin i Sverige är ett verktyg i de kapitalistiska organisationernas händer.

De senaste året har givit nya belägg för detta. Pappersstrejken och andra konflikter har visat hur den reformistiska fascistiska fackföreningsbyråkratin är den, som inte lämnar några medel oförsökta, när det gäller att pressa arbetarna till underkastelse under arbetsköparnas lönesänkingskrav. Samtidigt visar en hel del ”vilda” strejker i kamp mot den reformistiska fackföreningsbyråkratin en växande radikalisering av arbetarna, ett begynnande revolutionärt uppsving även här i Sverige, ett revolutionärt uppsving som kommer att skärpas alltefter som den ekonomiska världskrisen och den kapitalistiska hungeroffensivens tryck på arbetarna ökar.

Den revolutionära fackliga oppositionen har emellertid inte förmått att taga ledningen av detta revolutionära uppsving. Då den reformistiska fackföreningsbyråkratin gick till skärpt angrepp mot Enhetskommittén, så kapitulerade en del element inom denna, vilket ledde till söndersländet av revolutionära oppositionen.

Orsaken till denna kapitulation var den opportunistiska inställningen inom det kommunistiska partiet, som bland annat ledde till sabotandet av genomförandet av RFI:s fjärde kongress beslut, framförallt då, när det gällde att genomföra en vändning, som innebar den revo-

lutionära fackliga oppositionens inställning att bli självständig ledare av de ekonomiska striderna.

Den revolutionära oppositionens framträdare, även sedan opportunisterna blev utkastade ur det Kommunistiska partiet, har visat en hel del fel och svagheter och kritiken på RFI:s femte kongress är därför även fullt tillämplig på den svenska förhållandena. Det gäller nu att övervinna dessa fel och brister. Det gäller att levandegöra Röda fackföreningsinternationalens strejkstrategi bland de arbetande massorna och med alla krafter gå in för att göra Kommunistiska partiet och den revolutionära fackliga oppositionen till ledare av arbetarnas ekonomiska strider.

[Förordet är förmodligen skrivet av Paul Thunell]

Inledning

De stora ekonomiska sammandrabbningar och kamper som ägt rum sedan R.F.I.s IV. kongress, i Tyskland, Polen, Frankrike, Grekland m. fl. länder, och som har omfattat flera hundratusentals arbetare, har klart bekräftat riktigheten av den ekonomiska och politiska analys som kongressen företog och likaså den strejktaktik och strategi som kongressen drog upp. Ända från början av, och vid enstaka tillfällen också i den vidare utvecklingen har dessa strejker och lockouter för det första haft en utpräglad masskaraktär och politisk karaktär, och för det andra otvivelaktigt innehållit element av angrepp och motangrepp från arbetar-massornas sida. Det råder inget tvivel om att vi i samband med den tilltagande rationaliserings-, kapitalets offensiv och arbetarklassens tilltagande aktivitet dr i början av en stigande våg av politiska och ekonomiska sammandrabbningar mellan arbete och kapital, och att bara en verklig revolutionär ledning av dessa kamper kan föra oss fram till seger. Denna omständighet förpliktar R.F.I.s medlemmar till att sätta in all kraft bakom uppgiften att ta ledningen för kampen från de reformistiska förrädarna och överta den självständiga ledningen för de ekonomiska strejkerna.

Bland de otaliga stora och komplicerade svårigheter som de revolutionära fackföreningarna och R.F.I.-medlemmarna inom de reformistiska förbunden har att övervinna, är de opportunistiska avvikelser som följer av reformismens påverkan på de minst ståndaktiga elementen inom våra egna led, otvivelaktigt de allvarligaste. De opportunistiska avvikelserna och tendenserna är: Den fackliga legalismen (rädsla för att överträda bestämmelserna i stadgarna, underkastelse för den reformistiska fackföreningsbyråkratins olika bestämmelser etc.), att komma efter massorna, undervärdering av deras kampvilja och bristande förståelse för sammanhanget mellan den ekonomiska och politiska kampen. Tydligast träder dessa opportunistiska fel i dagen under stora ekonomiska strejker. Dessa strejker kräver kampberedskap, uthållighet, elasticitet och förståelse för att omsätta i handling den revolutionära rörelsens taktik, som den IV kongressen har slagit fast. Alla avvikelser och all vacklan inom våra led, måste kraftigt och energiskt övervinnas inom den närmaste framtiden.

En av de största svagheter i de revolutionära fackföreningarnas och fackliga oppositionernas arbete är otillräckligt studium av erfarenheterna från tidigare strejker. Strejkvågen har bara från de allra sista månaderna levererat ett rikligt material, från vilket lärdomar bör dras i de kommande striderna.

Kampen om den självständiga ledningen av de ekonomiska strejkerna som ledsagas av ett systematiskt strejkbryteri från den reformistiska fackföreningsapparatus sida, blir för varje dag som går ett mer och mer allmänt fenomen, men formerna och metoderna för denna kamp växlar från land till land, beroende på säregenheterna inom den industri det gäller, styrkeförhållandet inom arbetarklassen osv. Hur ska kampen föras? Vilka organisationer ska skapas för förberedandet och genomförandet av kampen? Hur ska arbetsköparnas och reformisternas framstötter under kampen avvisas? Hur ska man dra in de oorganiserade, kvinnorna och ungdomen? Hur ska man mobilisera den övriga arbetarklassen till stöd åt de grupper som är indragna i kampen? Det är dessa frågor som varje deltagare och varje ledare av moderna ekonomiska konflikter ställs inför. Här kommer erfarenheten från Lodz till stor nytta för Tyskland och Frankrike, erfarenheterna från de franska strejkerna utnyttjas i Tyskland, och de tyska arbetarnas erfarenheter i andra länder. De revolutionära fackföreningarna och oppositionerna intresserar sig allt för lite för det arbete som har blivit utfört i de ekonomiska kamperna, och hur detta arbete har blivit utfört. De arbetar ofta efter ett schema och improviserar själva vid sådana tillfällen där man redan har erfarenhet att lita till, som bevisar fördelarna med den ena eller andra kampmetoden. Medlemmarna av R.F.I. måste ta som sin uppgift att studera varje ekonomisk konflikt ingående, och konstatera de svårigheter som

dyker upp, samt finna medlet för att övervinna dem. Alla svagheter och brister som uppstår måste fördomsfritt tas i beaktande, Endast genom ingående studium av de positiva och negativa erfarenheterna i tidigare ekonomiska kamper, kan det uppnås verkliga framsteg i dugligheten inom våra egna led och vid förberedandet av den samlade arbetarklassen till klasskamp mellan kapital och arbete.

I. Arbetarklassens förberedelse till strejker och lockouter

Erfarenheterna från de senaste strejkerna i Frankrike, Tyskland och Polen har visat att förberedelserna har varit otillräckliga. För att arbetarna inte ska bli överrumplade, måste de fackliga oppositionerna och de självständiga revolutionära förbunden driva sitt arbete i följande riktning:

1. De revolutionära förbundens och fackliga oppositionernas dagliga arbete inom varje produktionsgren, har till uppgift att förbereda arbetarna på de förestående sammandrabbningarna mellan arbete och kapital.
2. Vid det första tecknet på stigande missnöje bland arbetarna, eller aggressiva avsikter från arbetsköparnas sida mot arbetarna, måste man göra klart för arbetarna på den arbetsplats det gäller, att en sammandrabbning närmar sig.
3. Det agitatoriska och organisatoriska förarbetet måste föras under parollerna: "Vänta er ingenting från de reformistiska ledarna, de kommer att förråda er", "Ta saken i egna händer", "Förbered er till kamp, annars blir ni slagna". I förening med denna agitation måste man utnyttja alla konkreta tillfällen av förräderi från den fackliga byråkratins sida under den ekonomiska kampen,
4. Under denna förberedelseperiod är det nödvändigt att på möten och genom personlig påverkan vinna över människor bland partilösa, anarkosyndikalister, reformister eller andra arbetare som kan fås att delta i kampen mot arbetsköparna på basis av vår självständiga taktik, oberoende av den fackliga byråkratin och som tillsammans med de revolutionära arbetarna kan dras in i de organ som ska förbereda och leda kampen.
5. De ekonomiska kraven måste uppställas och utformas så att massorna förstår dem, de måste utgå ur den konkreta situation som föreligger, måste omfattas av alla berörda arbetare, för att kraven ska kunna vinna flertalet av arbetarna och lägga grunden för en enhetsfront underifrån och för en enhetlig aktion.
6. Av stor betydelse blir ofta på ett förberedande stadium konferenser med representanter för olika arbetsplatser eller av fabriksråd, då under förutsättning att dessa inte står under reformisternas inflytande och inte är organ för klassarbete,
7. De revolutionära förbunden och fackliga oppositionerna måste ständigt och jämt på det vaksammaste se till att alla deras organs arbete föregår i nära kontakt med arbetarmassorna på fabrikerna, och på det mest energiska bekämpa alla tendenser till byråkrati, avvikelser från massorna, vilket är ett hinder mot att snabbt kunna fatta vad som rör sig bland massorna.
8. De revolutionära förbunden och oppositionerna måste driva hela sitt förarbete så att kravet om nödvändigheten av att skapa kamporgan för ledning av kampen utgår från arbetarna själva och tas upp till diskussion på samtliga arbetsplatser.
9. Hålls det med lockout, måste det utsändas en paroll om att skapa en kampledning för att bekämpa lockouten och genomföra arbetarnas krav. Krav måste ställas att strejkledningen ska väljas av samtliga arbetare vid fabrikerna *utan hänsyn* till parti- och fackföreningsmedlemskap, antingen de är organiserade eller oorganiserade.

10. Om en gynnsam situation för strejk föreligger och det är kampstämning bland massorna, måste kravet om bildandet av en strejkledning som väljes av samtliga arbetare sättas i förgrunden (även om strejken leds av en revolutionär fackförening). Vid dessa val ska arbetare av alla politiska riktningar delta, både organiserade och oorganiserade.

11. Samtidigt måste det bland massorna drivas en stark agitation och propaganda mot *insättandet av strejkledning uppifrån* och mot försök från den fackliga byråkratin att lägga ledningen av strejken i händerna på sådana kommittéer,

12. Arbetarmassornas förberedelse till kamp måste ske både personligt och via pressen. Här har vår dagliga press och partipressen en särskilt viktig uppgift, Önskvärt är också att det ges ut flygblad, specialnummer av olika tidningar, arbetsplatstidningar osv, som särskilt belyser den pågående strejken.

13. Det farligaste vid ekonomiska strider är varje form av improvisation, och strejkuppmaningar som sker under inflytande av stämningar och inte av kall beräkning. Av ledarna krävs att de inte bara nöjaktigt känner den industrigren det gäller, de måste vara mycket väl informerade om vad som händer bland massorna. Uppgiften består inte i att gripa in försent, inte i att traska efter massorna och sammanfatta deras kampvilja. Men inte heller i att skapa en strejk utan att först allvarligt ha förberett massorna till kamp,

14. Det är särskilt viktigt att välja rätt tidpunkt för proklamering av strejken. I detta avseende (det riktiga valet av tidpunkten) bör man obetingat tillgodogöra sig erfarenheterna från Lodz. Att proklamera strejk vid en felaktig tidpunkt, dömer på förhand densamma till en dålig utgång. Därför måste strejken påbörjas vid en tidpunkt som är gynnsam för arbetarna, och som måste bestämmas efter den situation som föreligger (den ekonomiska och politiska situationen), efter de lokala förhållandena och årstiden, efter maktförhållandena, efter arbetsköparnas politik osv.

15. På förberedande stadium måste frågan om en strejkkassor för de strejkande och lockoutade ställas, speciellt i sådana länder och fackföreningar, där det inte finns egna strejkkassor. Om det är fel att tro att arbetarna med hjälp av pengarna i fackföreningskassorna ska kunna besegra arbetsköparna, så är det också felaktigt att tänka på hjälp till de strejkande och lockoutade när kampen redan är ett faktum (Frankrike).

II. Kamporganens former, dess natur och funktioner

Hela förarbetet har till uppgift att klargöra för de berörda massorna nödvändigheten av att kampen blir organisatoriskt förberedd, Detta betyder så mycket, att vi bland massorna måste resa frågan om en kommitté för att bekämpa lockouten, och en strejkledning och särskilda kommissioner för ledning av kampen. Om arbetsköparna hotar med lockout, är det nödvändigt att välja en kommitté för att bekämpa lockouten, och när det gäller strejker, välja en strejkledning flera dagar innan strejken proklamerar.

Valet av strejkledning, eller kampledning mot lockouten, bör företas flera dagar innan lockouten respektive strejken bryter ut, Om lockouten blir tillkännagiven plötsligt, eller om strejken bryter ut oväntat, och det inte kan väljas kommissioner i god tid, bör man med en gång strejken eller lockouten börjar, och innan arbetarna hunnit lämna arbetsplatsen sammankalla arbetsplatstmöten (möten på fabriken avdelningar), där man efter att ha agiterat, föreslår val av ledning för kampen och samtidigt lägger fram en på förhand uppställd lista av revolutionära, syndikalistiska, reformistiska, religiösa och partilösa arbetare.

När det gäller *sammansättningen av strejkledningen* är det av stor vikt att ledningen blir vald av arbetsplatsen och ännu viktigare att varje avdelning blir representerad, för att göra

ledningen så bred som möjligt och så att alla grupper av arbetare dras in, som t.ex. fabriksdelegationerna i Lodz.

Valsättet beror på konflikten och arbetsplatsens storlek. Ju större strejkledningen är, desto lättare blir det för den att leda alla arbetarna. På mindre arbetsplatser kan det väljas en medlem av strejkledningen för varje 25-50-tal arbetare, på större, en för varje 100-200-tal. På verkligt stora arbetsplatser som har flera tusen anställda, bör strejkledningen bestå av 2-300 personer för att ledningen genom de valda ombuden ska kunna stå i nära kontakt med alla avdelningar på arbetsplatsen. En stor strejkledning måste välja ett arbetsutskott, vars uppgift blir att regelbundet sammankalla alla kommitténs medlemmar, för att avlägga räkenskap inför dem, informera dem och genom dem uppehålla förbindelse med de strejkande. Det är viktigt att varje medlem av strejkkommittén svarar för vissa bestämda uppgifter. Vad det gäller strejkledningens uppgifter och funktioner, bör man tillämpa följande:

1. Strejkledningen har till uppgift att med alla medel genomföra de krav arbetarna har ställt. Kampens utgång är beroende av om det lyckas för strejkledningen att slå ut den reformistiska fackföreningsapparatus inflytande på arbetsplatsen och tillkämpa sig den fullständiga ledningen av strejken.
2. Strejkledningen ska leda kampen, föra eventuella förhandlingar, underteckna eventuella överenskommelser, och redan på förhand deklarerar att alla avtal som den reformistiska byråkratin sluter bakom ryggen på de kämpande arbetarna inte är förpliktande för arbetarna.
3. Strejkledningen måste uppmärksamt följa den fackliga byråkrats verksamhet, om denna förhandlar och manövrerar bakom kulisserna ska strejkledningen anordna demonstrationer utanför förbundskontoret, anordna möten för både organiserade och oorganiserade arbetare, försöka få den fackliga byråkratin avsatt, stödja de strejkande med penninginsamlingar och systematiskt undergräva tilliten för den reformistiska eller kristna fackföreningsapparaten, i första hand bland de socialdemokratiska och kristna arbetarna.
4. Strejkledningen blir ett starkt vapen i den fackliga oppositionens händer för att fjärma alla kapitalets agenter och arbetsköparnas klassamarbetsmän från fackförbunden,
5. Strejkledningen bör försöka dra in verkstadsklubbar i kampen, men om dessa följer den fackliga byråkratin ska det föras en lika förbittrad kamp mot dem, som mot förbundsbyråkratin.
6. Strejkledningen har till uppgift inte bara att koncentrera massornas uppmärksamhet på de paroller som blivit uppställda under kampen, utan också – vilket är mycket viktigt – att förklara och utvidga de ursprungliga parollerna samt att utge nya, även politiska paroller allt eftersom situationen förändras, detta utan att någonsin låta initiativet glida sig ur händerna.
7. En strejkledning kan och ska inte ställa sig på ståndpunkten ”allt eller inget”, Strejkledningen ska under kampens gång värdera krafterna och förstå att manövrera (naturligtvis inte i den meningen att den bedriver intrigmakeri med topparna). Bristande elasticitet strider mot den revolutionära klasskampens samlade erfarenheter.
8. För en riktig ledning av en strejk eller lockout är det nödvändigt att lockoutkommittén eller strejkledningen samlar alla arbetarna som drabbas av konflikten. Vid större strejker eller lockouter, som omfattar en rad av arbetsplatser inom ett större distrikt, eller om det rör en hel industrigren, bör det skapas en central strejkledning med representanter för de lokala strejkledningarna.
9. En sådan demokratiskt vald strejkledning respektive lockoutledning måste för att genomföra kampen, med nödvändighet införa sträng inre disciplin.

10. Blir det valt kampledning mot lockout, strejkledning eller andra kamporgan inför en förestående strid, måste man försöka få igenom ett beslut som gör det möjligt att återkalla mandatet för sådana medlemmar av dessa organ som inte genomfört fattade beslut och som således sviker sina väljares förtroende.

11. Kampledningen ska inte bara sörja för att det förekommer en regelmässig registrering av alla arbetare som berörs av konflikten, utan också se till att kontrollställena arbetar regelmässigt, så att förbindelserna blir befästa och största möjliga antal arbetare dras in aktivt i striden.

12. Strejkledningen ska upprätthålla en intim förbindelse mellan de strejkande arbetarna och de arbetslösa, för att förebygga möjligheten av att de arbetslösa användes till att slå ned den ekonomiska kampen.

III. Vår taktik i de demokratiskt valda strejkledningarna

Då strejkledningen är ett organ som väljes av samtliga arbetare, består den med nödvändighet av arbetare med olika politiska uppfattningar. Vid kampens början kan R.F.I.-medlemmarna också vara i minoritet, Vid sådana tillfällen måste de revolutionära arbetarna lägga i dagen den största omtanke, takt och förståelse för att vinna flertalet för den revolutionära taktiken. Framförallt måste R.F.I.-medlemmarna vara de mest disciplinerade medlemmarna i alla strejkledningar. På alla strejkledningens möten måste de kritisera obeslutsamhet, vacklan och tendenser till att ge upp, samt avslöja de reformistiska och kristliga representanternas manipulationer. Om tecken till vacklan föreligger inom strejkledningen, ska R.F.I.-representanten föreslå att frågorna blir förelagda arbetarna på ett massmöte och att arbetarna själva ska avgöra. Blir detta krav avslaget, ska man bland arbetarna resa krav om val av en ny strejkledning och val av mer beslutsamma och uthålliga ledare. Träder en revolutionär minoritet ut ur strejkledningen, för att denna kommit under reformisternas inflytande, appellerar minoriteten till arbetarna och organiserar val av en ny strejkledning som kan föra kampen vidare. I yttersta fall ska den revolutionära delen gå ur strejkledningen, nämligen då majoriteten är under reformistiskt inflytande och arbetar för att blåsa av strejken, medan massorna i övervägande grad är för att fortsätta kampen. R.F.I.-medlemmarna ska sörja för att massorna har kontroll över strejkledningens verksamhet och uttalande. De ska också med beslutsamhet kämpa mot att strejkledningen blir degraderad till att vara en hjälporganisation åt den fackliga byråkratin, Det är R.F.I.-medlemmarnas viktigaste uppgift att se till att deras bästa och mest energiska förtroendemän på demokratiskt sätt blir invalda i strejkledningen och att de genom sitt energiska, klanderfria och klassmedvetna arbete vinner en ledande ställning inom den. De ska alltid uppträda organiserat i kommittéer och strejkledningar, men inte för ett ögonblick får de mista förbindelsen med de arbetare som har valt dem. De måste ständigt stödja sig på massornas tillit och dra arbetare av alla riktningar med sig, Det är R.F.I.-medlemmarnas uppgift att befästa massornas förtroende till denna kamporganisation och att leda massorna genom de parti lösa strejkledningarna och kampledningarna mot lockouter.

IV. Leda, men inte kommendera!

En strejk eller lockout, som sätter de breda massorna i rörelse, skapar en gynnsam situation för att utvidga den revolutionära delen av arbetarklassen. Men detta inflytande kan bara öka om de ledande kadrerna håller en mycket god kontakt med massorna och skapar bra förhållande mellan strejkledningen och de strejkande. Strejkledningen får inte för ett ögonblick tappa kontakten med massorna, den måste lägga stor vikt vid att ständigt hålla massorna underrättade om vad den sysslar med samt se till att ersätta sina medlemmar med nya arbetsvilliga och driftiga personer, och på det hela taget bedriva sitt arbete så att alla arbetare kan kontrollera det. Mycket farligt är det vid sådana tillfällen då strejkledningen slår an en

kommandoton mot de strejkande när de försöker avgöra viktiga frågor utifrån sin egen maktfullhet eller går så långt som att ge upp vissa krav eller t o m att blåsa av strejken. Systemet med befallningar och hemlig diplomati måste drivas ut ur strejkledningens verksamhet, Strejkledningens roll och förtroendet för den växer bara om den står under massornas kontroll och fattar viktiga beslut tillsammans med dem. Massornas kontroll över strejkledningens verksamhet utesluter naturligtvis inte att strejkledningen när det är nödvändigt snabbt fattar beslut, när situationen så kräver och ger arbetarna rapport om vad de gjort.

I detta avseende ska lärdomarna från de senaste strejkerna studeras noggrant, och de måste kritiserats på det skarpaste när strejkledningar förfallit till kommendering

V. Förhållandet mellan strejkledningen och den reformistiska fackföreningsapparaten

Antingen utnämner reformisterna strejk ledningen själva, eller också försöker de bli representerade i den. De erfarenheter man gjorde i Lodz visar att det är början till nederlaget om man släpper representanter för de reformistiska fackförbunden in i strejkledningen. Därför är det nödvändigt att lägga stor vikt vid att skydda strejkledningen mot påverkan från det socialdemokratiska partiet och den reformistiska fackföreningsbyråkratin, särskilt energiskt måste kampen föras mot att det blir upptaget officiella representanter för de reformistiska förbunden i strejkledningen. Alla reformisternas försök att tränga in i strejkledningen ska mötas av R.F.I.-medlemmarnas krav om att samtliga medlemmar av strejkledningen ska väljas av samtliga arbetare på arbetsplatsen såväl organiserade som oorganiserade. Så ska reformisternas försök att endast låta förbundsmedlemmar rösta i val av strejkledning bekämpas. *Blir strejken formellt ledd av det reformistiska förbundet, kan man gå med på att låta en eller två representanter för förbundet bli med i ledningen med rådgivande stämna för att de ska kunna avge rapport om vad förbundsledningen företar sig.* Alla försök att mildra kampen mot fackföreningsbyråkratin under sken av att de står i ledningen för kampen ska tillbakavisas på det mest energiska sätt. Istället gäller det att, när strejk pågår, tioudubbla energin för att avslöja den reformistiska fackföreningsbyråkratin, dess metoder för att undertrycka strejken, dess manövrer, dess intriger med kapitalet och den borgerliga staten osv. Denna avslöjningspolitik ska inte bara ske i partipressen, utan även med kraft från strejkledningen. Endast genom att strejkledningen blir ställd i motsättning till den reformistiska fackföreningsapparaten kan man genomföra en verkligt självständig ledning av den ekonomiska kampen. Den minsta ideologiska och organisatoriska avhängighet av den reformistiska fackföreningsapparaten, bara minsta vacklan i kampen mot den, kan föra till nederlag i strejken och till misstro mot den fackliga oppositionens auktoritet, därmed också till misstro mot strejkledningen som är skapad på oppositionens initiativ.

VI. Problemet med enhetsfronter under strejker och lockouter

Uppvaknandet bland massorna som följer på ett hot om konflikt är gynnsamt för bildandet av en enhetsfront underifrån. Innan kampen börjar är det nödvändigt att gå över från agitation och propaganda för enhetsfronten, till organisatoriska förhållningsregler. I detta avseende är följande nödvändigt:

1. I samtliga valda organ ska de bästa och mest kamperfarna arbetarna av alla riktningar, kommunister, socialdemokrater, religiösa, oorganiserade osv väljas in.

2. Strejkledningen ska ge grupper av arbetare i uppdrag att avlägga rapporter om det arbete som är utfört, för att på detta sätt frånta socialdemokraterna monopolet på rapportering bland de socialdemokratiska arbetarna.
3. Olika funktioner i strejkledningen ska överlåtas till partilösa och reformistiska arbetare så att dessa dras in i aktivt deltagande i kampen.
4. Om partilösa, religiösa eller socialdemokratiska arbetare lämnar rapporter om strejkledningens arbete, så bör de se till att dessa rapporter blir publicerade i deras egen press.
5. Stor betydelse har det att under strejker och lockouter få inkallat speciella breda konferenser av organiserade och oorganiserade arbetare, arbeterskor och unga arbetare, för att ledande positioner i kamporganen ska kunna överlämnas till de bästa och mest energiska bland dessa.
6. Stor uppmärksamhet måste sättas in på att bekämpa manipulationer mellan topparna och mot alla försök att bilda en enhetsfront ovanifrån.
7. Särskilt skarpt ska de ledare av röda fackföreningsinternationalen fördömas som träffar överenskommelser med reformisterna om att de under strejker inte ska kritiseras och ger avkall på att bekämpa reformisterna. Detta är ingen enhetsfront endast en dålig karikatyr av en sådan.
8. Enhetsfronten under en strejk eller lockout har till uppgift att öka massornas kampvilja, inte att vara en försäkringsåtgärd för ledarna. På denna grund är vår kurs, en intim enhetsfront med arbetarna i de reformistiska organisationerna och en förbittrad kamp mot de reformistiska fackföreningspåvarna.
9. En av de bästa metoder för enhetsfronten som svetsar de strejkandes led samman är organiserandet av demonstrationer och tåg genom gatorna, under ledning av den valda kampledningen mot den borgerliga och socialdemokratiska staten osv.
10. Den enhetsfront som genom kampens förlopp blir bildad underifrån bör efter kampens avslutning utnyttjas till att knyta samman R.F.I.-medlemmarna med massorna med fasta band. De former under vilket detta kan äga rum rättar sig efter förhållandet i respektive land, efter industrigrenarna, efter styrkeförhållandet inom arbetarklassen osv. De uppnådda resultaten måste obetingat utnyttjas och förankras.

VII. Strejkvakter av arbetare och bildandet av skyddsgarde

Utgången av en strejk hänger i många fall på om det finns organiserade strejkvakter, och om de arbetande förmår avvisa och slå tillbaka angreppen från de köpta arbetsköparbanden och strejkbrytarna. I detta sammanhang har organiserandet av strejkvakter och skyddsgarden en mycket stor betydelse. På detta område har kamporganen följande uppgifter:

1. Som strejkvakter kan obetingat användas arbetare av alla politiska riktningar, och strejkvaktsgrupperna bör organiseras så att organiserade arbetare, socialdemokrater och kristna arbetar tillsammans med erfarna kampkamrater.
2. Strejkvakter bör väljas ut med omsorg. Till detta arbete ska man inte bara välja ungdomar utan gärna äldre arbetare och arbeterskor, gärna också arbetarhustrur.
3. Det bör sörjas för att största möjliga antal arbetare dras in i arbetet som strejkvakter (massposteringar) för att mobilisera så många som möjligt i aktivt strejkarbete.
4. Av stor betydelse är det att förbereda särskilda demonstrationer med arbetarkvinnor och arbetarbarn mot strejkbrytare och de politiska partier som försvarar de senare.

5. Det bör göras till en *plikt* för alla strejkande att vara strejkvakt. Ingen arbetare får dra sig undan att utföra vissa bestämda plikter under konflikten.
6. I länder där det härskar fascism och vit terror (Italien, Polen, Rumänien, Bulgarien) eller i länder där strejkbryteriet är organiserat av arbetsköparna och reformisterna i gemenskap, bör man från strejkens första ögonblick lägga grunden till skyddsgarden och dra de aktivaste arbetarkadrerna med i dessa.
7. Mycket önskvärt är det att till strejkvakter och skyddsgarde använda medlemmar av idrottsorganisationer eller proletära kvinnoorganisationer, som kan spela en mycket stor roll under en strejk.
8. Genom sammandrabbningarna mellan strejkvakterna och statsmakternas organ blir inte bara strejkvakterna utan hela massan upplyst om den elementära sanningen om samarbetet mellan arbetsköparna och den borgerliga staten.
9. Stor uppmärksamhet ska ägnas åt kampen mot olika polis- och privata spionorganisationer (fabrikspolis, pinkerton, fabriks-spioner, brandmanskap som en del av fabrikspoliserna osv).

VIII. Vilda eller inofficiella strejker

Den internationella reformismens politik som tar sikte på att bilägga alla ekonomiska kamper på en "fredlig" väg genom tvångsmedling, systematiskt sabotage och kamp mot arbetarnas krav genom den reformistiska, fackföreningsapparaten, ställer för arbetarna problemet om kampen för de allra mest elementära krav utan hänsyn till den reformistiska fackföreningsbyråkratins vilja. De s k vilda eller inofficiella strejkerna, dvs sådana strejker som blir proklamerade av arbetarna utan att få berörda förbunds godkännande eller mot de officiella centralorganens vilja, strejker som då och då bryter sig väg genom fackföreningsstadgarna, är nu den enda väg som finns för att ta upp kampen mot den stigande utsugningen och det växande trycket från arbetsköparnas sida. Strejker utan förbundens godkännande och mot deras vilja blir allt vanligare, Det har blivit ett massfenomen, och kommer i framtiden att bli det i ännu högre grad. Därför måste vi erkänna dessa strejker medan fackföreningsbyråkraterna styr kursen mot att ge avkall på strejkkampen. Strejker som går utanför eller mot de reformistiska förbundens vilja, i synnerhet i länder där fackföreningsbyråkratin ännu är stark (Tyskland, England) kräver allvarliga förberedelser och anspänning av krafterna från R.F.I.-medlemmarnas sida, Framförallt gäller det att övervinna undervärderingen av den reformistiska fackföreningsapparats krafter och fruktan för självständiga aktioner från arbetarnas sida mot fackföreningsbyråkratin. Dag ut och dag in ska vi bedriva propaganda och agitation bland arbetarklassen, och största vikt ska läggas vid att arbetarna inget har att vänta från den reformistiska förbundsapparaten, då denna bara är en hämsko för arbetarnas mest elementära krav och arbetarnas kamp. Bryter det ut en s k vild eller inofficiell strejk, är det nödvändigt att väcka massornas initiativ och handlingskraft till liv. Bara om man kan sporra de breda massorna till att aktivt delta i kampen lyckas det att bryta igenom enhetsfronten mellan arbetsköparna, den borgerliga staten och den reformistiska byråkratin.

IX. Utvidgandet av kampen, problemet med reserverna

I den nuvarande situationen, under kapitalets koncentration och med de kapitalistiska trusterna, blir arbetarklassen i varje ekonomisk konflikt ställd inför problemet om reserver. De mäktiga arbetsköparorganisationerna förfogar över outtömliga penningtillgångar och kan stödja sig på den samlade makten hos den borgerliga staten samt de reformistiska organisationerna. I varje ekonomisk kamp betyder detta att konflikter får betydelse för den samlade arbetarklassen och därför uppkommer frågan om kampens utvidgning, indragandet av nya

krafter och framskaffandet av reserver, Detta har stor betydelse för strejkens förlopp och för utgången av den påbörjade kampen.

Kampens utvidgning kan ske på en ”vertikal” och en ”horisontal” linje, dvs den kan omfatta alla eller en stor del av arbetarna inom den berörda industrigrenen, eller också samtliga arbetare inom ett distrikt. Såväl i det ena som i det andra fallet är en utvidgning av kampen bara möjlig efter det att ett allvarligt och intensivt förarbete är genomfört bland dessa grupper av arbetare, före kampens utbrott och i synnerhet under kampens gång. Frågan om vilka grupper av arbetare som ska mobiliseras till hjälp, är beroende på var de arbetsköpare, som berörs av konflikten, bäst kan skadas. Framförallt kommer sådana arbetsplatser i fråga som har samband med den trust det gäller eller är underordnad denna. Vidare måste sådana arbetsplatser uppmärksammas som levererar råvaror eller förarbetar produkter, Man måste räkna med att arbetsköparna försöker få råvaror och liknande från andra leverantörer, till och med från utlandet. Ett mycket verksamt vapen är att då dra in i konflikten de som arbetar, med land- och sjötransporter, liksom allmännyttiga företag såsom elektricitets- och gasverk osv.

Vid alla dessa tillfällen måste man ta med det allmänna läget i beaktande, och inte bara vår önskan om att utvidga kampen, utan även gränserna för vårt inflytande, i vilken grad massorna är förberedda och vilken vilja det finns hos dem att sluta sig till kampen på grund av solidaritet. Av detta följer att man under kampens förlopp ständigt måste vara uppmärksam på en isolering av rörelsen från de breda massorna inom andra industrigrenar och att detta kan få allvarliga följder.

X. Fortsättning av kampen efter det att reformisterna avblåst den

Erfarenheterna från de senaste strejkerna i Nord-Frankrike, i Rhurområdet, i Lodz osv har visat, att om reformisterna inte klarar av att kväva kampen i dess början, så försöker de vid en för dem lämplig tidpunkt under strejkens gång att genomföra strejkbryteri, för att falla de strejkande arbetarna i ryggen. Reformisterna utnyttjar sitt inflytande över vissa delar av arbetarklassen, som behärskas av dem, de mest passiva bland arbetarna lånar villigt sitt öra åt dem som under socialismens fana föreslår att inställa kampen. Reformisterna ödelägger systematiskt den ena massrörelsen efter den andra om de bara kan. De brukar gå så tillväga att rörelsen blir krossad genom förhandlingar i kulisserna utan att arbetarmassorna får någon insyn och beslutanderätt.

Därför måste R.F.I.-medlemmarna före konflikten och medan den pågår föra en förbittrad kamp för att arbetarna på sina egna möten själva ska fatta avgörandet om kampen ska avblåsas eller ej.

Under de allra senaste strejkerna har reformisternas strejkbryteritaktik lett till att arbetarna tagit upp arbetet igen, och för R.F. I.- medlemmarna uppstod då frågan om man kunde och skulle fortsätta kampen i de distrikt och vid de fabriker där R.F.I.-medlemmarna har det avgörande inflytandet.

Fortsättningen av kampen i Widsews fabriker i Helluin efter det att den allmänna kampen var slut, i Lodz och i Nord-Frankrike, var både politiskt och taktiskt riktig.

Naturligtvis blir kampen under sådana förhållanden ytterst svår, Detta därför att arbetarnas krafter redan är brutna och den reträtt som är framkallad genom socialdemokratins och amsterdammarnas strejkbryteritaktik utövar en demoraliserande verkan på de strejkande. Inte desto mindre är en fortsättning av kampen alldeles nödvändig annars kommer alla strejker även i framtiden att bli slagna som en följd av reformisternas systematiska strejkbryteripolitik. En fortsättning av strejken efter frånfall av flertalet av arbetarna kräver en stor uthållighet,

hög grad av beslutsamhet, en mycket hög grad av medvetenhet samt inte minst en kolossal energi av alla de arbetare som blir kvar på sin post. Under dessa betingelser kan man inte bara hålla stånd utan även vinna en del av slaget. Av den omständigheten att flera sådana strejker (i ex den hos Widsews) har lidit nederlag, kan man inte dra den slutsatsen att denna kampmetod är felaktig, däremot måste man konstatera att R. F. I.-medlemmarna vid sådana tillfällen måste öka sina ansträngningar för att organisera och mobilisera massorna i hela landet till hjälp åt de arbetare som kämpar på detta avsnitt i den sociala striden.

XI. Hur kan man förhindra kampens undertryckande

Den reformistiska fackföreningsapparatus systematiska strejkbryteritaktik ställer frågan hur man ska slå tillbaka försöken att undertrycka kampen. Här står R.F.I.-medlemmarna inför en invecklad och säregen uppgift. Arbetarklassen kan bara skyddas helt och fullt mot undertryckandet av rörelsen, om det lyckas att utplåna reformisternas inflytande på massorna, Ju mer klasskampen spetsar till sig, ju hänsynslösare måste vi bekämpa kapitalets reformistiska agenter bland arbetarna. Lösningen av denna uppgift kräver många års anspänningar av organisatoriskt-politiskt, agitatoriskt-politiskt och agitatoriskt-propagandistiskt arbete, för att sluta de stora massorna samman på klasskampens bas. Allt är beroende på vår egen förmåga, vår handlingskraft, konsekvens, uthållighet och av att vi kan visa den största grad av ihärdighet och rörlighet och – vilket är mycket viktigt – av det tempo vari vårt politiska inflytande utvidgas. För genomförandet av dessa komplicerade uppgifter finns riktlinjer utarbetade av Kominterns och R.F.I:s kongresser. Annorlunda är det med de speciella uppgifter som R.F.I.-medlemmarna står inför, och de konkreta förhållandena i den nuvarande perioden av en uppgång i de ekonomiska kamperna. Här uppstår en rad av konkreta uppgifter vars systematiska genomförande är en förutsättning för en gynnsam avslutning av den påbörjade kampen på detta bestämda frontavsnitt.

En bra utgång av kampen förutsätter följande:

1. Kampen mot alla kapitalets lakejer måste skärpas, arbetarklassen måste före utbrottet och speciellt under konflikten varnas för att fienden finns inom dess egna led.
2. Vid val av lockoutledning, strejkleddning och val till andra kamporgan måste alla personer, som har anknytning till socialdemokratiska partiet samt till den reformistiska fackföreningsbyråkratin avvisas såsom strejkbrytare.
3. Man måste förvissa sig om att bara sådant folk blir invalt i kampledningarna, som redan har bevisat att de står på arbetarklassens sida.
4. Under konflikt måste kampen mot tvångsmedling och andra borgerligt reformistiska metoder för likvidering av kampen ökas.
5. Systematiskt ska tilliten till fackföreningsbyråkratin och klassarbetspolitiken undergrävas
6. Under strejkens gång ska det reageras mot varje förtäckt steg som tas av de reformistiska fackföreningsledarna, inte bara i pressen, utan i första hand på strejkmötena, genom antagandet av resolutioner som fördömer kapitulationspolitiken, schackrande i kulisserna och strejkbryteri.
7. Det måste föras en energisk kamp mot att de fackliga organen (styrelser, representantskap osv) egenmäktigt avlyser strejken eller träffar uppgörelser om detta. Dessa frågor ska avgöras av samtliga arbetare organiserade som oorganiserade, och av de kamporgan som är valda av samtliga dessa arbetare. Man får inte för en sekund glömma att det organiserade strejkbryteriet endast kan övervinnas av en järnhård och beslutsam organisation. Därför är det

medan kampen pågår särskilt viktigt att befästa fraktionen (de revolutionära fackföreningarna) utvidga och stärka den fackliga oppositionen, på ett sådant sätt att vi steg för steg befäster vårt växande politiska inflytande.

I tider av stark klasskamp ska alla partiets, den fackliga oppositionens och det revolutionära förbundets organisationer arbeta med den största intensitet för att ständigt dra in nya delar av arbetarklassen i aktiv kamp mot det reformistiska strejkbryteriet,

Sålunda kan endast ett ihärdigt och systematiskt arbete befästa och svetsa samman våra led och ge oss möjligheter att bryta strejkbryteriet och skaffa en gynnsam utgång av konflikten trots arbetsköparnas, den borgerliga statens och reformisternas enhetsfront.

XII. Strejker i länder där fackföreningsrörelsen är splittrad

De revolutionära fackförbunden i länder där fackföreningsrörelsen är splittrad (Frankrike, Grekland, Japan, osv.) använder givetvis de internationella politiska och taktiska erfarenheterna i den ekonomiska kampen, men har till detta en rad av andra uppgifter, som blir särskilt aktuella när det uppstår en massrörelse. Om ledningen för masskampen utspelas mellan den officiella fackföreningsrörelsen och oppositioner som i Tyskland och England, så försiggår i länder där fackföreningsrörelsen är splittrad, kampen om inflytandet. I en sådan situation är en av de viktigaste uppgifterna för de revolutionära förbunden att utnyttja varje ekonomisk kamp till att stärka sina egna positioner så att det värvas medlemmar bland de oorganiserade, på de reformistiska förbundens bekostnad. Medan kampen pågår och omedelbart sedan den är avslutad ska alla krafter sättas in på att likvidera den reformistiska organisationen, genom att dra över deras medlemmar, eller i vart fall flertalet, till den revolutionära organisationen (se resolutionen från R.F.I:s IV kongress, punkt 1 på dagordningen). I detta avseende förtjänar det försök som skedde i Bordeaux under hamnarbetarstrejken ett allvarligt studium och är ett efterföljansvärt exempel. Här blev det reformistiska förbundet alldeles upprivet och dess medlemmar gick över till det Röda förbundet. I de reformistiska förbund där vi under strejkens gång eller strax efter den är avslutad endast erövrar en del av medlemmarna, bör vi införa olika förhållningsregler för att befästa vårt politiska och organisatoriska inflytande inom dessa förbund för att vinna flertalet av medlemmarna och härigenom öka förutsättningen att slå även dessa reformistiska organisationer i stycken. Förekomsten av två fackliga organisationer i samma land kräver att det revolutionära förbundet mycket gott känner stämningarna som råder bland massorna, och att en ständig kamp förs mot de reformistiska ledarnas demagogi, då dessa ständigt är beredda att hyckla kampenhet för att inte tappa sitt inflytande över massorna. I dessa länder, där det finns två organisationer, är det speciellt farligt att låta initiativet glida de revolutionära organisationerna ur händerna och att låta lura sig av de reformistiska ledarnas vänsterfraser! Detta är den säkraste vägen att tillintetgöra den revolutionära fackföreningsrörelsen. Om en lokalavdelning som tillhör den reformistiska rörelsen för en verklig kamp mot arbetsköparna så är det naturligtvis det revolutionära förbundets uppgift att sluta enhetsfront med den, men det måste slutas förhållningsregler mot eventuella kapitulationsförsök, särskilt i kampens avgörande ögonblick. Det revolutionära förbundet bör dra hela massan med sig, såväl de som är organiserade i de olika förbunden och i synnerhet de oorganiserade, och att i handling visa att endast det revolutionära förbundet konsekvent går in för att tillvarata massornas intresse. För att göra detta är det nödvändigt att de revolutionära organisationerna stödjer sig på de valda strejkkommittéerna och försöker få det intimaste samarbete med dem. Endast en riktig politik och en riktig ledning under de ekonomiska striderna kan ge de revolutionära förbunden en äkta auktoritet i massornas ögon, befästa dem politiskt och organisatoriskt samt förvandla dem till organisationer som omfattar massornas flertal,

XIII. Strejker i länder där det råder fascism och vit terror

I länder med fascistiska system och vit terror sker strejkerna till övervägande del spontant. Detta betyder att R.F.I.-medlemmarna inte har lyckats tränga in på arbetsplatserna på ett sådant sätt att de trots repressalier kan öva inflytande på strejkens igångsättande, på de krav som uppställs och på dess utgång. Härav följer att i dessa länder är arbetet på arbetsplatserna den viktigaste uppgiften, det är bara därifrån som det kan företas ekonomiska och politiska anfall. I land där redan uppställandet av ekonomiska krav blir behandlat som en förbrytelse, består uppgiften trots allt att dra in största möjliga antal arbetare i utarbetandet av de ekonomiska kraven. Utarbetandet av kraven bör ske i fabrikenas avdelningar, och framförandet av kraven av en stor representation bestående av 100-tals personer. Detta får inte fattas som en obligatorisk och enhetlig regel för alla länder. Taktiken ska anpassas efter förhållandena i varje enskilt land där det råder vit terror och fascism, under alla omständigheter måste det sörjas för att sammansättningen av de valda representanterna inte blir sådan att allt aktivt fackföreningsfolk utsätts för repressalier och terror. Val av delegerade kan och ska man företa i varje liten fråga som hänger samman med arbetarnas intresse. I dessa länder är det av stor betydelse att välja en bra strejkledning. När valen av strejkledning företas är det nödvändigt att ha de rådande förhållandena och möjligheten av repressalier i minnet, och samtidigt välja ut bland medlemmarna av den stora strejkledningen en liten grupp som vid förhandlingar och förföljelse kan fortsätta strejkens ledning. I dessa länder är information och förbindelse av stor betydelse. För detta krävs en illegal apparat. Av stor betydelse blir det i dessa länder att skydda de strejkande mot fascistiska band. Av den anledningen ska det noggrant organiseras försvarsorganisationer. Huvudsaken under varje strejk i dessa länder är att hårdnackat bereda sig på att gå öppet fram, minsta lilla anledning under strejken, bör utnyttjas till att träda fram ur de underjordiska gömställena.

I beaktande av den allt snabbare omvandlingen i fascistisk riktning av fackföreningsrörelsen i alla länder med en fascistisk diktatur, ställer varje ekonomisk kamp för den revolutionära fackliga rörelsen och massorna, nödvändigheten av att ställa hela den fascistiska fackliga organisationen mot den revolutionära. Således föreligger i Polen och Ungern uppgiften att skapa revolutionära fackliga organisationer. I Bulgarien och Rumänien att befästa och bygga ut de revolutionära organisationerna till massorganisationer. I Italien och Jugoslavien uppgiften att organisera arbetarna i illegala revolutionära fackföreningar. Överallt ska detta ske i anslutning till kampen för de proletära klassmässiga fackföreningarnas öppna existens, mot regeringens och deras agents terror och mot den fascistiska diktaturen.

XIV. Metoderna för att ge strejken politiskt innehåll

I förbindelse med kapitalets koncentration, borgerskapets och reformisternas tendens att ersätta strejkkampen med ett system av tvångsmedling, lagen om medling, kollektivavtalslagen, lagen om varsel och medling etc, får varje strejk en politisk karaktär. Detta betyder inte att alla arbetare förstår den politiska dvs, den klassmässiga betydelsen av de ekonomiska 20strider som utspelar sig. Under dessa förhållanden är det R.F.I.-medlemmarnas uppgift att bibringa massorna politiskt medvetande på basis av den dagliga kampens erfarenheter, dvs det är nödvändigt – med utgångspunkt från de krav som rests i kampen och utan att tappa dem ur sikte – att vid varje genomgången etapp i kampen sända ut nya paroller för att höja kampen till ett högre plan. Att utveckla strejker till politiska sådana betyder inte att tala om politik i allmänhet, utan det gäller att bringa de uppställda kraven i samstämmighet med krav av allmän natur, De flesta strejker utsätts för repressalier, de visar klart på myndigheternas skydd av strejkbrytare, lär arbetarna att känna systemet med den borgerliga statens lagar mot arbetarklassen, tvångsmedling, arbetsdomstol etc, Därmed står det klart att dessa frågor blir

gjorda till kampfrågor vid varje strejk. Huvudsaken är att varje arbetare av kampens erfarenheter lär sig att staten beskyddar arbetsköparnas mot arbetarna, att rättsväsendet, pressen, kyrkan osv. som "står över klasserna" i verkligheten står i arbetsköparnas tjänst, att varje större ekonomisk konflikt rullar upp problemet om kampen klass mot klass. Det är av stor betydelse att inte ha alltför många paroller på samma gång, och att alltid hålla i minnet att den paroll gör mest nytta som är närmast sammanbunden med den konflikt det gäller, och med den situation som har uppstått genom denna.

Därigenom kan de politiska kampparoller (krav) som sammanbindes med den gällande massaktionen från proletariatets sida i sin helhet bilda en enhetlig politisk plattform som arbetare av alla politiska riktningar, även de partilösa, kan förena sig på.

Massornas uppvaknande bör utnyttjas till att förstärka kampanjen om krigsfaran mot Sovjetunionen. Varje arbetare bör bringas till förståelse för det samband som råder mellan krigsförberedelserna mot den proletära staten och den allt starkare utsugningen, pressen och terrorn, med vilken kapitalisterna i den kapitalistiska stabiliseringens namn undertrycker arbetarklassen, Medan strejken pågår ska den revolutionära fackföreningsrörelsen rikta speciell uppmärksamhet på massornas mobilisering i de industrier som är mest inriktade på krigsförberedelser samt på järnvägsarbetare. Bland dessa bör parollen om generalstrejk propageras samt masstrejk och inställandet av alla transporter under krig, I förbindelse med kampen mot det imperialistiska kriget ska alla former för militarisering och militära organisationer på arbetsplatserna bekämpas.

XV. Formerna och metoderna för mobilisering av den fackliga oppositionen i hela landet

Erfarenheterna från de senaste strejkerna i Frankrike, Tyskland och Polen har visat att lokalavdelningarna i strejktider inte får tillräcklig hjälp och understöd från hela partiets sida, från den revolutionära fackliga centralen och från den fackliga oppositionen. Emellertid är en aktiv ledning av en allvarlig ekonomisk kamp bara möjlig om vi lyckas mobilisera alla de krafter som står oss till buds. Därför består de revolutionära fackförbundens och oppositionernas uppgifter av följande:

1. Så snart det drar sig ihop till konflikt i en eller annan industrigren ska de bästa krafterna dirigeras till kampcentrum.
2. Den samlade agitationen och propagandan ska läggas i överensstämmelse med konfliktens längd och betydelse.
3. I pressen ska de pågående striderna ges så stor plats som möjligt. Strejkens deltagare ska själva dras med som medarbetare.
4. Hela det revolutionära fackförbundets och den fackliga oppositionens arbete ska ställas in på att tjäna strejken, Hela det löpande arbetet ska ställas in på ett sådant sätt att det i största möjliga grad understödjer strejken,
5. Det ska föras en sträng kontroll så att varje kamrat som fått sig en bestämd arbetsuppgift tilldelad, sköter denna.
6. Av stor betydelse är det att dra in nya krafter av arbetare, arbeterskor och unga arbetare under strejken till ledande poster, Detta ska ske i varje industrigren. Här kan man finna hundra och tusentals av personer som kan göra ett enormt arbete,
7. Det måste skapas en intim förbindelse mellan strejkledningen och den centrala ledningen för den revolutionära fackföreningsrörelsen.

8. För att alla krafter ska kunna mobiliseras till stöd åt kampen ska de fackföreningsmedlemmar som har den direkta ledningen av kampen beskriva läget som det är utan några förskönande omskrivningar,

XVI. Arbetet bland arbeterskorna och arbetarhustrurna

I skenet av industrins rationalisering och den ökande användningen av kvinnlig arbetskraft blir det av stor betydelse att aktivt dra med arbeterskorna strejken. Erfarenheterna visar att arbeterskorna och arbetarhustrurna spelar en mycket stor roll under strejker och lockouter, Därför är följande nödvändigt:

1. Redan under förberedelserna måste stor uppmärksamhet ägnas åt organiserandet av arbeterskorna och åt uppställandet av särskilda krav som rör deras intresse.
2. Under strejker ska kvinnliga arbetare och arbetarhustrur dras in i aktivt medarbetarskap och olika funktioner, som agitation, organisering och hjälparbete ska överlåtas på dem. Särskilda kommittéer bör organiseras för arbetarhustrurna.
3. Det bör bildas särskilda rörliga grupper av arbeterskor för bearbetning av sina kvinnliga kollegor.
4. Vid val av lockout- eller strejkkommittéer ska det sörjas för att en betydande procent utgörs av kvinnor. På arbetsplatser där flertalet av de arbetande består av kvinnor ska majoriteten av strejkkommittén bestå av kvinnor.
5. Bland de delegerade som utnämnes till att hålla förbindelsen med andra distrikt och andra industrigrenar ska det obetingat medtas arbeterskor.
6. Berör en strejk eller lockout ett betydande antal kvinnor, ska det inkallas särskilda konferenser av arbeterskor som har till uppgift att organisera förberedelsen av arbeterskorna samt att kräva att de mest aktiva arbeterskorna blir medtagna i strejkledningen. Detta ska inte på något sätt utesluta att kvinnorna deltar i gemensamma konferenser med sina manliga kollegor.
7. Då reformisterna i sina manövrar för att likvidera en strejk mycket snabbt försöker att träffa avtal på bekostnad av den svagaste delen av proletariatet (arbeterskorna och unga arbetare) ska man vid avslutandet av en konflikt mycket uppmärksamt se till att dessa gruppers intressen blir tillvaratagna.

XVII. Formerna och metoderna för att dra ungdomen in i den aktiva kampen

Under ekonomiska strider ska det ägnas särskild uppmärksamhet åt att ta tillvara ungdomens intresse samt att dra in ungdomen i den aktiva kampen. Vid utarbetandet av kraven ska det tas med särskilda punkter som tar hänsyn till de unga arbetarnas förhållanden, och vid valen till kamporgan ska ungdomen tas med på samma sätt som de vuxna arbetarna.

Stor roll kan ungdomen spela när det gäller att gå strejkvakter, i försvarsorganen, vid uppriktandet av förbindelser, vid kontroll att fattade beslut blivit genomförda, vid spridandet av strejkkommitténs skrifter etc. Kampen ska tas upp mot den socialdemokratiska tradition som består i att man betraktar ungdomen som en grupp som inte förtjänar att uppmärksammas. R.F.I.-medlemmarna bör lägga på minnet att aktiviseringen av hela rörelsen i hög grad är avhängig om det lyckas att dra in de yngre arbetarna i kampen.

I strejkledningen bör uppmanas till bildandet av särskilda ungdomskommittéer för att utföra arbete bland ungdomen och knyta arbetare och lärlingar fast till strejkfronten.

XVIII. Organiserandet av stöd

Frågan om stöd spelar en mycket stor roll under en strejk. Då de reformistiska förbunden saboterar rörelsen och ofta förklarar en strejk för olovlig för att inte behöva ge de strejkande någon ekonomisk hjälp, och då reformisterna nekar all hjälp åt de oorganiserade, består den fackliga oppositionens och strejkledningens uppgift i att samla största möjliga mängd av hjälpmedel till de strejkande och till lockoutade arbetare. För detta är det nödvändigt:

1. Att kräva av förbunden att de ska betala understöd till varje strejk eller till dem som är med i strejk eller lockout.
2. Att kräva av förbunden att de ställer en bestämd summa pengar till förfogande för de oorganiserade arbetarna.
3. Det ska företas penninginsamlingar bland arbetarna i hela landet för att understödja såväl de organiserade som de oorganiserade.
4. I detta arbete ska man vända sig till Internationella Arbetarhjälpen som under ekonomiska strider ska fungera som hjälporganisation. I länder med en självständig revolutionär fackföreningsrörelse är det de revolutionära fackföreningarnas uppgift att understödja de strejkande. Vid genomförandet av denna uppgift ska man ta till hjälp de lokala avdelningarna av I.A.H.
5. Särskilt bör Kooperationen utnyttjas under ekonomiska strider. Det är då nödvändigt att bryta det motstånd som de kooperativa byråkraterna reser när de menar att lockouter och strejker är något som inte angår dem.
6. I kommunala styrelser och i parlamentet ska det resas krav om understöd till de strejkande eller lockoutade arbetarna och till deras familjer. Dessa krav ska med alla till buds stående medel understödjas av utomparlamentariska aktioner.

XIX. Information och förbindelse

En av de viktigaste uppgifterna under en strejk eller lockout består i att hålla de valda organen i förbindelse med samtliga arbetare som deltar i kampen och att hålla den stora massan underbyggd om allt som berör kampen,

I denna fråga är det nödvändigt:

1. Att regelbundet inkalla strejkkommittéerna samt att regelbundet ge de strejkande rapporter om ledningens möten.
2. Snabb och fortlöpande rapportverksamhet i pressen, om kampens förlopp och om alla viktiga tilldragelser.
3. Utgivandet av särskilda tidningar eller flygblad på basis av den plattform de strejkande enats om. Dessa utges av strejkledningen. Skriften ska ge en bild av kampens förlopp, om kampledningens verksamhet, om genomförandet av understödsregler.
4. Systematiskt och noggrant ska den borgerliga och reformistiska pressen studeras och det ska söras för att nödvändig polemik kommer in i arbetarpressen och i strejkledningens bulletin.
5. Till information och förbindelse bör utnyttjas arbetaridrottsklubbar, som cykelklubbar osv. Idrottsövningar kan och ska användas till att upprätthålla förbindelsen mellan de kämpande på de olika fabrikerna eller mellan de olika distrikten.

XX. Förbindelserna med broderorganisationer i andra länder

Trots att textilarbetarnas stora strider i Nord-Frankrike, i München-Gladbach och i Lodz ägde rum samtidigt fanns det ingen som helst förbindelse mellan de strejkande. Det hade varit av stor betydelse om en sådan hade existerat.

För framtiden måste vi tänka på följande:

1. Upprätthålla förbindelse mellan arbetare i andra distrikt och industrigrenar, genom val av särskilda delegationer.
2. Vid stora konflikter är det önskvärt att strejkledningen tar kontakt med arbetare i andra länder.
3. Det bör fortlöpande publiceras informationer om strejken i den internationella pressen, även kampmetoderna bör då redovisas.
4. Den Röda Fackföreningsinternationalen och Komintern ska systematiskt informeras om allt vad som rör kampen och dess utveckling.
5. De reformistiska förbunden och deras International ska ständigt avslöjas på basis av sin verksamhet samt deras fientlighet mot den kamp som pågår.

Slutord

Frågan om arbetet inom de reformistiska förbunden förblir i enlighet med besluten på EKKI:s 9. plenummöte, RFI:s IV kongress och Kominterns 6 kongress. Då frågan om de ekonomiska striderna väcker stor uppmärksamhet inom alla kommunistiska partier, revolutionära fackföreningar och revolutionära oppositioner, ska den Kommunistiska Internationalen och den Röda Fackföreningsinternationalen å sin sida med stor uppmärksamhet följa alla de ekonomiska striderna, snabbt reagera på allt som sker i varje enskilt land, och såväl under förberedelserna som under själva kampens genomförande lämna all hjälp som är möjlig. Endast genom en samverkan mellan Komintern, RFI och sektionerna i de olika länderna kan det lyckas att använda de ekonomiska striderna till det bästa för den internationella arbetarrörelsen och slita ledningen över massorna ur de internationella reformisternas händer.